

Сонце повільно сховалось за "небесними горами" і в небі можна було розрізнити окремі острови, що дрейфували у небесній сфері. Одна з частин Місяця почала з'являтися за руїнами мегаполісу, які тьмяно світилися лехким зеленим кольором, поки інша частина Місяця зникала у тіні нового світу. З лісу звучали невідомі голоси, що заставляли кров холонути. Люди налякані цим ховались у поодиноких розвалинах. Не хочачи змиритись із правдою вони чекали рятувальників, військових або лікарів, які зможуть витягнути їх з цього сну. Холод і голод змусили людей взятись за діло.— Шкет іди сюди! — зневажливі слова почулись зі сторони руїн. Карн не поспішаючи почав рухатись в ту сторону.— Так тяжко назвати мене по імені.— Годі тобі, ось допоможеш і не буду. Ми хочемо розчистити цю стіну і зайти всередину. Щось не подобається мені це місце, — погляд чоловіка направився у хащі лісу. Він назвав себе Ли Ган із Пекіну, має невеликий бізнес у свої 50 років по продажі продуктів. А зараз стоїть у старому костюмі і тягне каміння.— Допоможу, бо в спортивному костюмі не дуже тепло, — показуючи на простенький одяг він направився до каміння. Чоловіки потрохи носили каміння звільняючи зруйновану кімнату. Стіни потріскались і покрились корінням, зато всередині було досить сухо. Звільнивши кімнату вони зробили висновок, що це могла бути кухня, куски столових приборів були розкидані повсюди і вкриті ржавчиною. Дерев'яна мебель розсипалась на очах і йшла на дрова. У якогось курця знайшлися сірники, що дозволило розпалити багаття. Всі мовчали, ті хто пішов у ліс знайшли трохи ягід, один чоловік зловив трохи риби. Нажаль цього недостатньо для 40 чоловік. Багато хто заснув із голодним шлунком.(Чорт що сталося із світом?).Знову питаючи себе він поглядав на вогники. За стінами можна було почути постукування каміння, яке ритмічно вибивалось. Скоро Карн зміг заснути, через холод він іноді прокидався. Після глибокого вдиху Карн прокинувся, вогонь погас і дехто з людей вже знаходились коло водоспаду. Крик. (Я впевнений, що звуки доходили з лісу).Разом з іншими він побіг у сторону звідки вчора вони прийшли. Тихе ричання доносилось з поляни. — Що тут відбувається. Зараз там стояло 11 чоловік покритих кров'ю, у когось були зламані кінцівки, чи якісь інші рани. Побачивши нових людей вони почали рухатись у сторону новоприбулих. Мертві обличчя дивились на нову здобич.— Тікайте, прошу тікайте... — голос належав дівчині, що лежала у кущах. У неї не вистачало частини кисті. Від побаченого дехто впав у шок. Хтось схопивши дівчину і побіг назад. Я разом з іншими почав відходити від них, але ці тіла продовжували йти за нами.(Невже це справжні зомбі). Схопивши гілку хлопець намагався сховатись за дерево. Що я можу зробити, зразу спитав він себе. Побігши з іншими він відірвався від них. Опинившись збоку руїн він обдумував правдивість цієї події. Тріск, гілки під ногами налякав своїм звуком. Поворот голови і Карн бачить труп жінки, кров чорно-червоно кольору витікала із рота, рани на животі, а також відірваної кисті. Один крок і вона нападає. Нахиливши тіло вперед вона упирається у дерево де стояв хлопець. Пригнувшись він зміг уникнути її. Впавши вниз труп почав повільно повзти лишаючи слід із кишок і крові. Від цієї картини могло знудити кожного. Дистанція зменшувалась, допоки труп не вчепився в ногу хлопчини. Намагаючись вирватись він бив ногою по голові жінки, удар за ударом допоки не зламався ніс і не вилетіли зуби. Нажаль це не допомогло, щелепи вчепились у взуття і з кожною секундою все сильніше вгризались у ногу. Крикнувши від болі хлопець почав вириватись, вчепившись пальцями у землю він намагався скинути зомбі. Не отримавши результату він взяв у руку впущену гілку.Удар! Удар! Удар!Кров розтікалась навколо тіла, кістки черепа застрягли у палиці разом з мозком. Очі жінки дивились на Карна, що зараз забився під дерево, на обличчі можна було прочитати емоції жаху. Вдох і запас м'яса заставляє його блювати коло дерева. Скоро тіло почало поглинатись землею наче тут виникло болото, скоро лишився лиш камінь і кістка. Ви отримали:Точильний камінь Стегнова кістка Чомусь він знову бачить текст у своїй голові, від цього він ще більше не розуміє ситуації. Піднявшись він намагається бігти до водоспаду що бачив. Вдих, видих, вдих, видих... Нарешті Карн зміг заспокоїтись, зараз він був по пояс у воді. Вимившись від крові він намагався зігрітись на березу, і знову впадає у паніку через це дивне вбивство.(Спокій, треба перестати панікувати. Необхідно вернутись).Біля руїн люди сиділи мовчки слухаючи розповідь дівчини яку вони знайшли на поляні.— Я підійшла до тата, але він

ніяк не реагував! Коли він повернувся я побачила його кам'яне лице... Він накинувся на мене, захищаючись він вкусив мене. Потім появились ви. Скажіть що з ним. Прошу скажіть, — сльози дівчини падали на землю.— Ми вбили його, інших теж... — істеричний плач вирвався із вуст дівчини, скоро інші члени групи почали оплакувати загиблих. Потім Карну розказали, що батько цієї дівчини був одним із загиблих, і вона пішла на поляну аби його побачити. І далі почалась вся ця драма. Мерців зупинили, але двоє загинули і ще шестеро отримали рани. З інших тіл також випали предмети. Зараз усі відпочивають, але ніхто не закрив очей боячись нападу із тіней. Кожен все більше був наляканий цим світом.(Наступного дня треба буде розібратись із цим). Накрившись своєю кофтою він заснув, очікуючи нового ранкового Сонця.

<http://tl.rulate.ru/book/5485/99771>